

Sygnatura akt I C 554/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Korajczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Bożena Kłos

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2014 r. w O.

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w W.**

przeciwko **J. B.**

o zapłatę

orzeka:

oddala powództwo.

/-/M. K.

Sygn. akt I C 554/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 15 stycznia 2014 roku **powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.** wniósł o zasądzenie od pozwanego J. B. kwoty 1.903,32 złote wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów sądowych oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że pozwany J. B. był studentem w Szkole Wyższej im. P. W. w P. (dalej również (...)) i zobowiązał się do przestrzegania przepisów obowiązujących na Uczelni, w tym ponoszenia opłat w wysokości i w terminach określonych w umowie o studiowanie oraz przepisach wewnątrzuczelnianych. Mimo przyjętego zobowiązania, pozwany nie uregulował w całości należnych opłat. Ponadto, powód wskazał, że na podstawie umowy o zakup wierzytelności zawartej pomiędzy powodem, a Szkołą Wyższą im. P. W. w P. w dniu 15 lipca 2013 roku, powód stał się wierzycielem pozwanego. Powód podniósł, że wzywał pozwanego do zapłaty listem poleconym dochodzonej kwoty, lecz mimo tego należności nie zostały uregulowane w całości.

Nakazem zapłaty z dnia 6 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy w O.uwzględnił żądanie pozwu zasądzając na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu.

W dniu 29 maja 2014 roku **pozwany J. B. złożył sprzeciw** od wydanego w sprawie nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwany przyznał, że został przyjęty na pierwszy rok studiów w Szkole Wyższej im. P. W. w P., jednakże nigdy nie rozpoczął uczęszczania na zajęcia. W związku z powyższym zdaniem pozwanego roszczenie powoda względem niego nie powstało. Ponadto, pozwany wskazał, że roszczenie powoda nie zostało udowodnione tak co do zasady, jak i wysokości, bowiem wysokość dochodzonego roszczenia nie wynika jednoznacznie z przepisów Uczelni. Niezależnie od powyższych twierdzeń pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda, oparty o treść art. 751 pkt 2 k.c.

W toku postępowania zarówno powód, jak i pozwany podtrzymali swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2008 roku J. B. oraz Szkoła Wyższa im. P. W. w P. zawarli, na podstawie art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym, umowę o warunkach odpłatności za studia w Szkole Wyższej im. P. W. w P.. Tego samego dnia J. B. złożył ślubowanie i został przyjęty w poczet studentów Uczelni na kierunku Informatyka. Za pierwszy semestr studiów (...) miał uiścić tytułem czesnego kwotę 2.000 złotych do dnia 1 października 2008 roku.

Zarządzeniem Rektora nr (...) z dnia 15 maja 2008 roku w sprawie opłat wynikających ze studiów w Szkole Wyższej im. P. W. w P. w roku akademickim 2008/2009 wysokości czesnego na kierunku Informatyka w Uczelni została ustalona za jeden semestr w wysokości 2.000 złotych. Przy czym, zgodnie z postanowieniami tego zarządzenia, student zobowiązany był opłacić czesne jednorazowo z góry za dany semestr lub mógł opłacić czesne w systemie ratalnym. Wysokość pierwszej wpłaty decydowała o wyborze przez studenta sposobu płatności (jednorazowo lub ratalnie), przy czym możliwość uiszczenia czesnego w formie ratalnej nie dotyczyła studentów pierwszego semestru.

Pomimo zawarcia z Uczelnią umowy o warunkach odpłatności za studia, wstąpienia w poczet studentów, po rozpoczęciu roku akademickiego J. B. nie rozpoczął w zasadzie uczęszczania na zajęcia dydaktyczne, gdyż już na początku roku akademickiego wyjechał za granicę do pracy.

Na podstawie decyzji z dnia 20 lutego 2009 roku Dziekana Wydziału Informatyki Szkoły Wyższej im. P. W. w P., J. B. został skreślony z listy studentów.

W dniu 11 lipca 2013 roku Szkoła Wyższa im. P. W. w P. wystawiła dokument rozliczenia z kontrahentem, w którym wskazała zadłużenie J. B. za „zajęcia dydaktyczne – październik 2008” w łącznej wysokości 1.130,00 złotych z datą płatności do dnia 1 października 2008 roku.

Umową z dnia 15 lipca 2013 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nabyła od Szkoły Wyższej im. P. W. w P. wierzytelność przysługującą Uczelni wobec J. B., stwierdzoną w załączniku do umowy w wysokości 1.130 złotych.

Pismem z dnia 16 lipca 2013 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała J. B. do zapłaty należności w wysokości 1.830,13 złotych tytułem niezapłaconego czesnego oraz tytułem odsetek ustawowych, wskazując datę „wymagalności zadłużenia na potrzeby naliczania odsetek ustawowych lub umownych” dzień 2 października 2008 roku.

Powyższy stan faktyczny, który co do zasady był między stronami bezsporny Sąd ustalił na podstawie: statutu Uczelni - k. 15-25, decyzji zatwierdzającej statut – k. 32-40 i 41-46, uchwały Senatu – k. 47, umowy o warunkach odpłatności za studia – k. 30, ślubowania – k. 31, zarządzenia z dnia 15 maja 2008 roku – k. 48-48b, rozliczenia z kontrahentem – k. 49, umowy oraz wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 lipca 2013 roku – k. 50-51, wezwania do zapłaty z dowodem nadania przesyłki – k. 52-53, decyzji Dziekana Wydziału Informatyki - k. 54, podania – k. 81, zeznań pozwanego J. B. – k. 84.

Sąd dał wiarę wyżej wymienionym dowodom w postaci dokumentów, których prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Zbędne było, zatem w tej sytuacji żądanie przez Sąd

dołączenia ich w formie oryginału, a wystarczającym było oparcie się na nich jako na dowodach, o których mowa w art. 308 k.p.c.

Co do zasady Sąd dał wiarę również zeznaniom złożonym przez pozwanego. Należy zauważyć, że powód nie kwestionował ich treści.

Sąd zważył, co następuje:

W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporny był fakt, iż pozwany zawarł z Szkołą Wyższą im. P. W. w P. (cedentem), nieokreśloną w kodeksie cywilnym, a zdefiniowaną obecnie w art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym umowę „o świadczenie usług edukacyjnych”, w której Uczelnia zobowiązała się do świadczeń na rzecz pozwanego usług edukacyjnych określonych w art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym, a w zamian za wyżej wymienione usługi (...), pozwany zobowiązał się zapłacić cenę - czesne, płatne za każdy semestr – zgodnie z postanowieniami przepisów wewnętrznych Uczelni.

Zgodnie bowiem z art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym, warunki odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1, określa umowa zawarta między Uczelnią a studentem w formie pisemnej.

Nie było sporu w niniejszej sprawie również co do legitymacji czynnej powoda, który nabył roszczenie przeciwko pozwanemu od Szkoły Wyższej im. P. W. w P. na podstawie umowy cesji.

Spór między stronami sprowadzał się do ustalenia, czy Szkoła Wyższa im. P. W. w P., była uprawniona do naliczenia pozwanemu J. B. opłat z tytułu czesnego za pierwszy semestr studiów, jaka była jego wysokości oraz czy roszczenie to uległo przedawnieniu, czy też nie.

W ocenie Sądu – abstrahując od ustalenia, czy Uczelnia miała prawo naliczyć pozwanemu czesne za pierwszy rok studiów, a zdaniem Sądu tak, bowiem pozwany został przyjęty w poczet studentów, rozpoczął studia, a następnie dopiero w trakcie pierwszego semestru je przerwał, przy czym zgodnie z zarządzeniem Rektora nr (...) z dnia 15 maja 2008 roku w sprawie opłat wynikających ze studiów w Szkole Wyższej im. P. W. w P. w roku akademickim 2008/2009 czesne było płatne z góry za dany semestr; oraz abstrahując również od rozważań, czy wykazana przez powoda została wysokość roszczenia, a zdaniem Sądu tak, bowiem pozwany zobowiązany był na podstawie powołanego zarządzenia do uiszczenia kwoty 2.000 złotych za pierwszy semestr w całości, wyłączona została możliwość płatności tej kwoty w ratach a zatem żądanie kwoty niższej, to jest 1.130 złotych plus odsetki było zasadne – należy na potrzeby niniejszej sprawy stwierdzić, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu a tym samym wobec złożenia przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczeń, nie mogło być przez Sąd uwzględnione.

W związku z powyższym Sąd, na podstawie art. 220 k.p.c. ograniczył rozprawę do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczeń.

W ocenie Sądu powództwo było nieuzasadnione z uwagi na zasadnie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia zgłoszonego przez powoda w niniejszej sprawie, aczkolwiek nie na podstawie art. 751 pkt 2 k.c., lecz na podstawie art. 118 k.c., jako świadczenia okresowego i świadczenia związanego z prowadzoną przez Uczelnię działalnością gospodarczą.

W orzecznictwie Sądów powszechnych, w omawianej kwestii dotyczącej liczenia okresu przedawnienia roszczeń Uczelni o zapłatę czesnego, powstała znaczna rozbieżność poglądów w zakresie ustalenia jaki termin przedawnienia roszczeń należy przyjąć do roszczeń z tytułu umowy o świadczenie usług edukacyjnych na podstawie ustawy z 1995 roku o szkolnictwie wyższym i ustawy z 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym.

Przykładowo należy tutaj wskazać wyrok Sądu Okręgowego w B.z dnia 2 października 2013 roku, sygn. akt II Ca 785/13, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych, w którym zawarte zostało twierdzenie, że do umów o nauczanie zawartych ze studentem w trybie art. 160 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym nie ma podstaw stosowania przepisów

o umowie zlecenia, w tym także art. 750 k.c. i art. 751 pkt 2 k.c. W konsekwencji Sąd ten przyjął, że do roszczeń z tego tytułu zastosowanie będzie miał 3 – letni termin przedawnienia roszczeń okresowych, zawarty w art. 118 k.c. W orzeczeniu tym Sąd ten stwierdził, że „obowiązek zapłaty czesnego za poszczególne lata studiów ma charakter świadczeń okresowych. Świadczenia te służą zaspakajaniu interesu wierzyciela w ciągu określonego czasu i w ramach trwałego stosunku zobowiązaniowego. (...) Z jurydycznego punktu widzenia coroczna płatność czesnego za studia czteroletnie jest podobnym świadczeniem okresowym jak coroczny czynsz dzierżawy ustalonej na 4 lata”. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w K.w wyroku z dnia 4 września 2013 roku, sygn. akt II Ca 850/13, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych.

Odmienne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w N. S.w wyroku z dnia 13 listopada 2013 roku, w sprawie sygn. akt III Ca 688/13, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych, w którym Sąd ten stwierdził, że „do umów określonych w art. 160 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, której przedmiotem jest świadczenie, z mocy art. 750 k.c. należy stosować przepisy dotyczące zlecenia (art. 734 i nast. k.c.), a w konsekwencji również art. 751 pkt 2 k.c., który przewiduje 2 – letni termin przedawnienia roszczeń. Jednocześnie Sąd ten stwierdził, że wyższą uczelnię niepaństwową świadczącą odpłatnie usługi edukacyjne można uznać za przedsiębiorcę w rozumieniu przepisu art. 43¹ k.c., a w konsekwencji zastosowanie do niej miałby przewidziany w art 118 k.c. 3 – letni okres przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a w sytuacji, gdyby koncepcję tę odrzucić, to roszczenie uczelni o zapłatę czesnego podlegałoby 3 – letniemu okresowi przedawnienia roszczeń jako świadczeniu okresowemu. Podobne stanowisko zajął ten sam Sąd w wyroku z dnia 7 listopada 2013 roku w sprawie sygn. akt III Ca 745/13, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych, oraz w wyroku z dnia 6 listopada 2013 roku, sygn. akt III Ca 742/13, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych w których to orzeczeniach Sąd ten stwierdził, że do roszczeń uczelni wyższej stosuje się 2 – letni termin przedawnienia roszczeń określony w art. 751 pkt 2 k.c. a ponadto wskazał, że roszczenie uczelni o zapłatę czesnego jest roszczeniem okresowym, które przedawnia się w terminie 3 lat zgodnie z art. 118 k.c.

Zdecydowanie odmienne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w Z.w wyroku z dnia 2 października 2013 roku, sygn. akt I Ca 344/13 publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych, w którym Sąd ten stwierdził, że do roszczeń uczelni wyższej o zapłatę czesnego wykluczone jest stosowanie przepisów o umowie zlecenia na skutek odesłania z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, gdy są one uregulowane odrębnymi przepisami, przy czym, odrębne przepisy dotyczące realizacji umowy o świadczenie usług edukacyjnych zawierała ustawa z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym. Jednocześnie Sąd ten stwierdził, iż z uwagi na to, że ustawodawca w przepisach ustawy o szkolnictwie wyższym z dnia 12 września 1990 roku (podobnie jak późniejszej ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym, nie uregulował kwestii przedawnienia roszczeń wynikających z umowy o warunkach odpłatności za studia, skutkuje odwołaniem się do ogólnej regulacji wyrażonej w art. 118 k.c. Ponadto, Sąd ten wskazał, że w jego ocenie roszczenie o zapłatę czesnego nie jest świadczeniem okresowym. Przewidziana w umowie stron możliwość zapłaty czesnego w miesięcznych ratach nie nadaje mu takiego charakteru, ponieważ poszczególne raty składają się na z góry określoną całość. Jednakże Sąd ten ostatecznie uznał, że roszczenie o zapłatę czesnego, jest roszczeniem związanym z działalnością gospodarczą, gdyż działalność taka spełniała wymogi uznania jej za działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 roku – Prawo działalności gospodarczej i w konsekwencji stwierdził, że uczelnia w zakresie świadczonych usług jest przedsiębiorcą w szerokim znaczeniu prowadzącym działalność gospodarczą i do przedawnienia roszczeń o zapłatę czesnego ma zastosowanie trzyletni termin określony w art. 118 k.c.

Rozważając powyższą kwestię należy również zwrócić uwagę na wyrok Sądu Okręgowego w O.z dnia 17 kwietnia 2014 roku, sygn. akt I Ca 105/14, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych, w którym, aczkolwiek Sąd Okręgowy w O.analizował przepisy prawa na gruncie stanu faktycznego zaistniałego pod rządami ustawy z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym, to na gruncie obowiązującej ustawy wyraził pogląd, że roszczenie o zapłatę czesnego jest roszczeniem okresowym przedawniającym się w terminie 3 - letnim zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli sposób jego uiszczania został określony okresowo (w analizowanej sprawie czesne miało być uiszczane miesięcznie), jak też jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przez Uczelnię i w konsekwencji również do takiego roszczenia zastosowanie ma 3 – letni termin przedawnienia roszczeń określony w art. 118 k.c.

Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Okręgowego w B.z dnia 2 października 2013 roku, sygn. akt II Ca 785/13, publ. Portal orzeczeń Sądów Powszechnych oraz w wyroku Sądu Okręgowego w K.z dnia 4 września 2013 roku, sygn. akt II Ca 850/13, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych, jak też w wyrok Sądu Okręgowego w O.z dnia 17 kwietnia 2014 roku, sygn. akt I Ca 105/14, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych.

Zdaniem Sądu do umów o nauczanie zawartych ze studentem w trybie art. 160 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym nie ma podstaw do stosowania przepisów o umowie zlecenia, w tym także art. 750 k.c. i art. 751 pkt 2 k.c. Umowy te należy traktować jako umowy nienazwane uregulowane w art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym, odrębne od umowy zlecenia, czy też umowy o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy o zleceniu, a zatem w zakresie nieuregulowanym przepisami tych ustaw, do roszczeń uczelni z tytułu zapłaty czesnego należy stosować art. 118 k.c. w zakresie roszczeń okresowych i roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, roszczenie Uczelni wyższej o zapłatę czesnego nie jest roszczeniem jednorazowym – za cały okres studiów, lecz świadczeniem okresowym, płatnym – w zależności od postanowień statutu i innych przepisów wewnętrznych wiążących studenta:

1. corocznie za dany rok studiów,
2. semestralnie - tak jak to zostało określone w niniejszej sprawie zarządzeniem Rektora nr (...) z dnia 15 maja 2008 roku w sprawie opłat wynikających ze studiów w Szkole Wyższej im. P. W. w P. w roku akademickim 2008/2009,
3. miesięcznie.

Należy bowiem zauważyć, że zarządzeniem nr (...) z dnia 15 maja 2008 roku w sprawie opłat wynikających ze studiów w Szkole Wyższej im. P. W. w P. w roku akademickim 2008/2009, Rektor ustalił wysokość czesnego na kierunku Informatyka (kierunku, na który został przyjęty pozwany) za jeden semestr w wysokości 2.000 złotych. Przy czym, zgodnie z postanowieniami tego zarządzenia, student zobowiązany był opłacić czesne jednorazowo z góry za dany semestr lub mógł opłacać czesne w systemie ratalnym. Wysokość pierwszej wpłaty decydowała o wyborze przez studenta sposobu płatności (jednorazowo lub ratalnie), przy czym możliwość uiszczenia czesnego ratalnego nie dotyczyła studentów pierwszego semestru, a więc w okolicznościach niniejszej sprawy pozwanego.

Tym samym należy stwierdzić, że w okolicznościach niniejszej sprawy to nie opłata za cały okres „studiowania” (3-letniego, 5-letniego) była świadczeniem jednorazowym płatnym w ratach (semestralnych w formie czesnego), lecz to właśnie opłata (czesne) płatna za dany semestr zgodnie z postanowieniami omawianego zarządzenia była świadczeniem jednorazowym, które mogło być płatne w ratach określonych w tym zarządzeniu.

Argumentację tę potwierdza również sama treść pozwu, jak również dołączonych do pozwu dokumentów – w tym rozliczenia z kontrahentem i wezwania do zapłaty – w których zarówno Uczelnia, jak i powód wskazywali, że domagają się zapłaty za dany semestr z jednoczesnym określeniem daty wymagalności roszczenia jako 1 października 2008 roku lub 2 października 2008 roku.

Co więcej, należy również zauważyć, że ustawa z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym nie wymaga, aby wysokość czesnego została ustalona jako świadczenie jednorazowe płatne z góry za cały okres studiowania, lecz wskazuje jedynie w art. 23 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, że student jest obowiązany uiszczać „opłaty za zajęcia dydaktyczne”. A wysokość i sposób uiszczenia tych opłat określa umowa łącząca daną uczelnię ze studentem – przy tym nie jest wyłączone, że w umowie strony uzgodnią roczne, semestralne lub miesięczne opłaty (czesne) za wykonanie usługi edukacyjnej.

W tym kontekście należy zauważyć, że w umowie o warunkach odpłatności za studia strony tej umowy postanowiły, że warunki odpłatności za studia w roku akademickim 2008/2009 miało określać zarządzenie nr 19/2008 z dnia 15 maja

2008 roku w sprawie opłat wynikających ze studiów w Szkole Wyższej im. P. W. w P. w roku akademickim 2008/2009. Natomiast szczegółowe warunki odpłatności za kolejne lata lub semestry studiów określać miały zarządzenia Rektora podawane do publicznej wiadomości.

W konsekwencji zdaniem Sądu obowiązek zapłaty czesnego za poszczególne semestry studiów miał charakter świadczenia okresowego i stosownie do treści art. 118 k.c. ulegał przedawnieniu po upływie trzech lat od daty jego wymagalności.

Powód w dołączonych do pozwu dokumentach jako datę wymagalności roszczenia wskazywał dzień 1 lub 2 października 2008 roku i rozpoczął naliczanie odsetek, a także dokonał ich kapitalizacji.

W istocie, należy podzielić stanowisko powoda, że wymagalność roszczenia z tytułu czesnego nastąpiła, stosownie do treści art. 455 k.c. w dniu 1 października 2008 roku, skoro pozwany zobowiązany był zgodnie z omawianym zarządzeniem uiścić czesne za dany semestr „z góry” a więc do dnia 30 września 2008 roku, niezależnie, czy z dniem 1 października 2008 roku rozpoczął uczęszczanie na zajęcia.

W konsekwencji powyższego, a także ustalenia, że roszczenie Szkoły Wyższej im. P. W. w P. było roszczeniem okresowym, należało stwierdzić, że roszczenie powoda o zapłatę czesnego ulegało przedawnieniu w niniejszej sprawie w dniu 1 października 2011 roku.

Powód, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wystąpił w niniejszej sprawie pozwem w dniu 15 stycznia 2014 roku, a zatem po upływie terminu przedawnienia roszczenia.

Niezależnie od powyższego, należy również wskazać, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu również z uwagi na fakt, iż zgłoszone roszczenie, wywodzone z roszczenia Szkoły Wyższej im. P. W. w P., było roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przez Uczelnię.

Jak wskazał bowiem Sąd Okręgowy w O.w powołanym już wyroku z dnia 17 kwietnia 2014 roku, sygn. akt I Ca 105/14, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych „roszczenie powoda – jako nabyte od uczelni, w której studiował pozwany – było roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej.(...) Ustawa z dnia 27 lipca 2005 roku o szkolnictwie wyższym w art. 106 stanowi, że prowadzenie przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczalnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, ze zm.). Powszechnie w orzecznictwie przyjmuje się jednak, a pogląd ów zyskał aprobatę Sądu orzekającego, że rzeczony artykuł nie ma znaczenia generalnego i odnosi się do określonej dziedziny wiążącej się z funkcjonowaniem uczelni. Jego treść nie oznacza, że uczelnie nie są w ogóle przedsiębiorcami, tylko, że nie są przedsiębiorcami w rozumieniu powołanej w przepisie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Nie stoi to jednak na przeszkodzie uznaniu za przedsiębiorców w rozumieniu innych przepisów prawa. Przed sądami toczą się przecież sprawy wynikające z decyzji UOKiK, w których studenci występują jako osoby, których prawa konsumenckie zostały naruszone. Należy zatem przyjąć, że uczelnie są przedsiębiorcami przykładowo w rozumieniu ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z dnia 21 marca 2007 r.) – zgodnie z wykładnią gramatyczną art. 4 pkt. 1 tej ustawy. W konsekwencji stwierdzić należy, że regulacja art. 106 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym nie wyłącza kwalifikacji roszczenia powoda z kategorii roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, gdy w innych sferach relacji student – uczelnia taka kwalifikacja ma miejsce. Również ta okoliczność – charakter roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej – zgodnie z art. 118 k.c. nakazywałaby stosowanie do przedmiotowego roszczenia krótszego niż dziesięcioletni, bo trzyletniego terminu przedawnienia.”

Odnosząc powyższy pogląd, który Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela, do okoliczności tej sprawy, należy stwierdzić, że roszczenie powoda uległo również 3 –letniemu przedawnieniu jako roszczenie nabyte od Uczelni, a związane z prowadzeniem przez nią działalności gospodarczej.

Przedawnieniu uległo również roszczenie powoda o zasądzenie odsetek ustawowych od daty wymagalności do daty zapłaty. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 2010 roku, w sprawie sygn. akt IV CSK 134/05, publ. LEX nr 607274 „roszczenie o odsetki z tytułu opóźnienia przedawnia się po 3 latach zgodnie z art. 118 k.c. nie później jednak niż z upływem terminu, w którym przedawnia się roszczenie o zapłatę kwoty głównej.” A zatem z uwagi na fakt, iż przedawnieniu uległo roszczenie główne, przedawnieniu uległo również roszczenie akcesoryjne.

Zgodnie z art. 513 §1 k.c. w przypadku przelewu wierzytelności, dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Nie ulega wątpliwości, że w chwili dowiedzenia się pozwanego o przelewie wierzytelności (pismem z dnia 16 lipca 2013 roku) przysługiwał mu zarzut przedawnienia roszczenia będącego przedmiotem przelewu, bowiem przedawnienie roszczeń nastąpiło długo przed datą przelewu.

Zgodnie z art. 117 §1 k.c., po upływie terminu przedawnienia, ten przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w wyroku, oddalając powództwo w całości.

SSR Marcin Korajczyk

Zarządzenie - Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

SSR Marcin Korajczyk